Дзмітрый НІКУЛЕНКАЎ:

«АКАЗВАЕЦЦА, Я НЕ ВЕДАЎ, ШТО ТАКОЕ ГАНДБОЛ»

Аб сваім гучным пераходзе з БГК імя Мяшкова ў мінскі СКА, надзеях зборнай і будучай рабоце

Дзмітрый Нікуленкаў у гандболе ўжо два дзесяцігоддзі, за яго плячыма выступленні ў элітных клубах свету — польскім «Віве», мінскім «Дынама», брэсцкім БГК. І рэгулярна добрыя гульні за зборную краіны. Увесну чуткі, у якія доўгі час не верылі балельшчыкі ручнога мяча, аб пераходзе дасведчанага гульца ў мінскі СКА, сталі рэальнасцю. Нікуленкаў правёў з армейцамі доўгія летнія зборы і ўжо адыграў у сваім новым клубе практычна паўсезона. І толькі цяпер, як прызнаецца сам Дзмітрый, па-сапраўднаму даведаўся, што такое гандбол. Пра тое, як гуляць з партнёрамі, якія практычна ўдвая маладзейшыя, і ці ёсць шанц у зборнай Беларусі вярнуцца ў эліту і адабрацца на Алімпійскія гульні, Дзмітрый Нікуленкаў расказаў у сваім інтэрв'ю.

Аб клубе: «Будзем біцца, абяцаю!»

— Дзмітрый, у СКА вы правялі ўжо чатыры месяцы, не пашкадавалі аб сваім выбары?

— Пачну з таго, чаму наогул цяпер я знаходжуся ў СКА, бо па вялікім рахунку мог бы ўжо і «завязаць» з гандболам. Усё проста, я вельмі люблю гэтую гульню! За месяцы работы ў стане армейцаў я ўсім задаволены, мне падабаецца працаваць з маладымі, нешта ім падказваць. Наогул, паглядзець з іншага боку на гандбол, таму што, шчыра кажучы, аказваецца, я не бачыў беларускага гандбола знутры. У СКА я гуляю з маладымі хлопцамі, у якіх вельмі вялікі патэнцыял, спадзяюся, праз нейкі час яны раскрыюцца ў поўнай меры, і мне хочацца, каб з маёй дапамогай гэта адбылося нашмат хутчэй.

— Што аказалася самым складаным у СКА для вас?

— Цяжка гуляць з маладымі. Я 20 гадоў у гандболе, але, як аказалася, мы з маладымі цалкам па-рознаму бачым гэтую гульню. Тры месяцы пайшло на прыцірку, тлумачэнне нейкіх маленькіх рэчаў, якія яны не разумелі, не бачылі. Але цяпер, я думаю, у нас ураўноўваецца бачанне гульні. Шкада, вядома, што няма гульняў з высокім напалам, як, скажам, з Брэстам, або матчаў у Еўракубках, з дапамогай іх мы б хутчэй навучыліся разумець адзін аднаго.

«Наша мэта — выйсці на чэмпіянат Еўропы — 2020, і з упэўненасцю вам скажу, што мы выйдзем на гэты чэмпіянат».

— Для вас не складае цяжкасці, акрамя гульца, выступаць яшчэ і ў ролі настаўніка?

— Не, я ўсё ж такі занадта люблю гэтую гульню, паўтарыся, таму і прыйшоў у СКА, хоць было шмат прапаноў, у тым ліку з Бундэслігі, Румыніі, Партугаліі. Мне гэта нават падабаецца, я дарэчы, зараз і вучуся на трэнера, так што, можна сказаць, і трохі практыкую.

— За межамі пляцоўкі мае-це зносіны з моладдзю?

— Трэба разумець, што ў нас зусім розныя інтарэсы. Напрыклад, калі ў мяне і ў Вані Броўкі ёсць дзеці, жонка, то ў абсалютнай большасці хлопцаў — не. Калі выязджаем на гульні, мы, вядома, можам і кавы папіць, і абмеркаваць нейкія пытанні, што адбываецца ў гандболе, паглядзець матчы Лігі чэмпіёнаў і таксама чамусьці павучыцца.

— Ці склаліся ў вас адносіны з галоўным трэнерам Ігарам Папругай?

— Так, сапраўды скажу, не ведаў Ігара Мікалаевіча як настаўніка, таму што ў зборнай ён усё ж такі, як другі трэнер і трэнер варатароў. Тут гатовы зняць перад ім капялюш, таму што работа з маладымі гульцамі гэта вельмі цяжка. Ігар Мікалаевіч вырас, мне вельмі падабаецца, як ён вядзе каманду ў нейкіх момантах, як праводзіць трэніроўкі.

— У гэтым сезоне СКА не ўдалося працягнуць выступленне ў розыгрышы кубка ЕГФ, ці не сумна гульцу вашага ўзроўню гуляць толькі ў чэмпіянаце Беларусі і Балтыйскай лізе?

— Сумна, вядома. Не буду вас падманваць. Не хапае добрых гульняў, але што рабіць, па сутнасці, нам выпала самая цяжкая жараб'ёўка. «Порту», як мы бачым, трапіў у групавы турнір, абыграў адну з наймацнейшых камандаў — «Магдэбург», які займае цяпер другое месца ў чэмпіянаце Германіі. Мы змагаліся з «Порту», як маглі, але ўсё ж такі калі дома згулялі добра, то на выездзе маглі саступіць хоць бы тры мячы, а не пяць, дык мелі б шанцы прайсці далей. Аднак там бы нас чакаў «Магдэбург», і як бы склаліся сустрэчы з ім — невядома. Шкада, але што зрабіць, гэта жыццё, гэта спорт. Ідзём далей.

— У чэмпіянаце Беларусі не развіталіся з шанцамі адолець БГК?

— Я з упэўненасцю скажу, мы будзем выходзіць на кожную гульню, як на апошні бой, і ніколі не дамо перадышкі БГК. Гэта я вам абяцаю.

— Для вас асабіста гульні з брастаўчанамі носяць прынцыповы характар?

— Гэта мая матывацыя, вядома ж, мне хочацца выйграць у БГК, але каб хацеў камусьці нешта даказаць — не.

— Фармат Балтыйскай лігі ў гэтым сезоне змяніўся, цяпер СКА ў адной групе з галоўным канкурэнтам — фінскім «Коксам». Як вам турнір?

— Калісьці з мінскім «Дынама» я нават выйграваў Балтыйскую лігу. Але цяпер гэта для мяне ўсё роўна нешта новае, і гэта таксама радуе. Фінская каманда сёлета «стрэліла» ў Лізе чэмпіёнаў, гэта таксама пэўная матывацыя для нашай каманды, думаю, гульні будуць цікавыя. Хацелася б трапіць у фінал чатырох і, вядома, выйграць тытул ужо са СКА.

— Калі ўспомніць усю вашу кар'еру, за які клуб гуляць было прыемней за ўсё?

— Так склалася, што ў «Дынама» не толькі для мяне, але і для хлопцаў, з якімі я гуляў (Дзяніс Рутэнка, Сяргей Шыловіч, Павел Ацьман і іншыя) гэта былі найлепшыя часы. У нас была не проста каманда, не проста сабраны калектыў, каб дзесьці выйграваць, гэта была сям'я. Думаю, калі б «Дынама» не скончыла сваё існаванне, мы б і зараз там гулялі.

Аб зборнай: «Прайсці нерэальны шлях»

— Беларуская зборная ўпершыню за многія гады прапускае чэмпіянат свету, больш за тое, і адбор да чэмпіянату Еўропы 2020 года пачала нацыянальная каманда не вельмі паспяхова. У камандзе Шаўцова нешта змянілася ці гэта збег абставін?

— Цяжка казаць пра гэта, пэўны спад, вядома, ёсць, але давайце не будзем забываць, што шэсць гадоў запар мы траплялі на ўсе топ-турніры. Вядома, дамашняя гульня з аўстрыйцамі, якая не дазволіла нам удзельнічаць у студзеньскім чэмпіянаце свету, не ўдалася. У кваліфікацыі да чэмпіянату Еўропы ў матчы з баснійцамі да 45 хвіліны ўсё складвалася добра, але прайгралі. Збег абставін гэта ці не, разбіраць нам, і ўсё гэта мы пакінем унутры каманды. Наша мэта — выйсці на чэмпіянат Еўропы — 2020, і з упэўненасцю вам скажу, што мы выйдзем на гэты чэмпіянат.

— Каманду Босніі і Герцагавіны і зборную Фінляндыі мы ўжо бачылі, чэхаў яшчэ не. Барацьба з імі будзе складаная?

— Гэта няпростая каманда, без нейкіх асаблівых зорак, але вельмі згуляны добры калектыў. Гэта я ведаю не па чутках — Павел Хорак мне многае расказваў. Але мы іх не баімся, настройваемся да красавіцкіх паядынкаў з імі, як на апошні бой.

— Раней кіраўнік федэрацыі Уладзімір Канаплёў казаў пра планы на Алімпійскія гульні, у сувязі з апошнімі няўпэўненымі выступленнямі зборнай гэтыя мэты можна падвергнуць сумневам?

— Так, але давайце казаць пра тое, што мэты заўсёды патрэбныя, без іх няма сэнсу кожнаму гандбалісту выходзіць на якую-небудзь гульню. Мэта нумар адзін — трапіць на Алімпійскія гульні, я, як узроставы гулец, ужо наўрад ці туды траплю, але, у прынцыпе, да 2020 года такая мара ёсць. Вельмі хочацца ў Токіа! На Алімпіяду вельмі цяжка трапляць у гандболе і наогул у гульнявых відах спорту, трэба прайсці нейкі нерэальны шлях. На чэмпіянаце свету трапіць у шасцёрку або выйграць чэмпіянат Еўропы, або трапіць там у тройку. Пасля гэтага ты трапляеш у кваліфікацыю на еўрапейскія каманды, якія таксама вельмі моцныя. Гэта няпроста, але гэта наша мэта, і мы будзем ісці да яе любымі шляхамі.

— На працягу сваёй кар'еры вы некалькі разоў адчувалі сур'ёзныя праблемы з каленам, як цяпер сябе адчуваеце?

— Пасля работы з Вадзімам Сашурыным усё прайшло *(смяецца)*. Не ведаю, супадзенне гэта ці не, але калена адчувае сябе нашмат лепш.

— Пасля падпісання з вамі кантракта спартыўны дырэктар СКА Андрэй Крайноў казаў, што будзе за, калі вы і пасля завяршэння спартыўнай кар'еры застаняцеся ў СКА.

— Я не загадваю далёка ў будучыню, жыву цяперашнім. Няма жадання думаць, дзе я буду праз год, два ці тры. Складана сказаць не паспрабаваўшы, ці атрымацца ў мяне ў трэнерскай дзейнасці, але, думаю, я не проста так вучуся на трэнера.

Экспрэс-навіны

Першыя заліковыя ачкі

У штотыднёвым спартыўным аглядзе «Звязды» расказваем пра найбольш актуальныя падзеі выхадных.

1. ***Ірына Крыўко ўваходзіць у дзясятку наймацнейшых біятланістак агульнага заліку пасля першага этапу Кубка свету.*** У актыве беларускі 87 ачкоў. Нагадаем, на стартавым адрэзку сезона ў славенскай Паклюцы Ірына Крыўко заняла 14-е месца ў індывідуальнай гонцы і атрымала 27 ачкоў, у спрынце яна стала 17-й (24 ачкі), а ў гонцы праследавання заняла сёмае месца (36 балаў).

Іншыя беларускія біятланісткі пасля выступлення ў Славеніі заліковых ачкоў не маюць. Узначальвае агульны залік Кубка свету італьянка Даратэя Вірэр — 144 ачкі. Другое месца (131 бал) у Кайсы Мякярайнен з Фінляндыі.

Другі этап Кубка свету па біятлоне прыме з 13 да 16 снежня аўстрыйскі Хахфільцэн.

2. ***Андрэй Казусёнак стаў пераможцам абсалютнага Кубка свету па самба на прызы Саюзнай дзяржавы Беларусі і Расіі, прысвечанага 80-годдзю самба.*** У турніры, які адбыўся ў Сочы, прымалі ўдзел 16 наймацнейшых атлетаў свету ў абсалютнай вагавой катэгорыі. Трохразовы чэмпіён свету і чатырохразовы пераможца чэмпіянатаў Еўропы ў катэгорыі да 100 кг Андрэй Казусёнак выйграў усе чатыры свае сустрэчы.

Трэцяе месца на турніры заняў яшчэ адзін прадстаўнік Беларусі Юрый Рыбак.

3. ***Валейбалісткі «Мінчанкі» прайгралі саперніцам з «Сахаліна» ў расійскай суперлізе з лікам 2:3.*** Пасля пяці тураў у расійскай суперлізе ў актыве каманды Віктара Ганчарова пяць ачкоў і дзявяты радок у табліцы. Валейбалісткі «Сахаліна» з 11 баламі размясціліся на трэцім месцы.

Чарговы матч у суперлізе «Мінчанка» правядзе 23 снежня і прыме на сваёй пляцоўцы краснадарскае «Дынама». Сталічная каманда 14—15 снежня згуляе ў Кубку Беларусі, а 19 снежня прыме ў Лізе чэмпіёнаў італьянскую «Навару».

4. ***Брэсцкі гандбольны клуб імя Мяшкова атрымаў шостую перамогу ў гульнях SEHA-лігі.*** У матчы 11-га тура чэмпіёны Беларусі ў Скоп'е абыгралі македонскі «Металург» з лікам 34:28. Самымі выніковымі ў складзе пераможцаў сталі Шыме Івіч і Петар Джорджыч, якія закінулі па 10 мячоў.

Брастаўчане набралі 18 ачкоў і займаюць 5-е месца ў турнірнай табліцы. Лідзіруе македонскі «Вардар», у якога 27 ачкоў.

Наступную сустрэчу гэтага турніру БГК імя Мяшкова правядзе 12 снежня на паркеце брэсцкага спарткомплексу «Вікторыя» супраць сербскага клуба «Жэлезнічар».

5. ***Баскетбалісты «Цмокі-Мінск» атрымалі другую перамогу ў матчах Адзінай лігі ВТБ.*** У дамашняй сустрэчы з рыжскім ВЭФам «драконы» былі мацнейшыя — 91:84.

Нагадаем, у цяперашнім чэмпіянаце «Цмокі» перамаглі на выездзе саратаўскі «Аўтадор» з лікам 99:95, а таксама саступілі дома польскаму клубу «Зялёна Гура» — 71:88, казахстанскай «Астане» — 86:93, расійскім камандам: «Ніжняму Ноўгараду» — 78:87, краснаярскаму «Енісею» — 73:95 і ў гасцях пермскай «Парме» — 83:92 і маскоўскаму ЦСКА — 88:119.

Цяпер «Цмокі» займаюць перадапошняе, 13-е, месца, апярэджваючы толькі ВЭФ. Наступны паядынак Адзінай лігі ВТБ мінчане правядуць 16 снежня ў Краснадары супраць расійскага клуба «Лакаматыў-Кубань».

Матэрыялы выпуску падрыхтавала Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.